

บรรณสิทธิ์ วงษ์ภักดี 2552: ชีตความสามารถในการรองรับการใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของ
อุทยานแห่งชาติเขาชะเมา-เขาวง ปรินญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม)
สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม วิทยาลัยสิ่งแวดล้อม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมนิมิตร พุกงาม, วท.ค. 133 หน้า

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของนักท่องเที่ยวและ
ประเมินขีดความสามารถในการรองรับการใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของอุทยานแห่งชาติเขาชะเมา-เขาวง
จังหวัดระยองและจันทบุรี กำหนดให้นักท่องเที่ยวที่ประกอบกิจกรรมในเขตอุทยานแห่งชาติเป็นประชากร
เป้าหมายในการศึกษาจำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือประกอบการแจกจ่ายจำนวน
นักท่องเที่ยวทั้งในวันธรรมดาและวันหยุดเสาร์-อาทิตย์และวันนักขัตฤกษ์ ในเดือนเมษายนและเดือนมิถุนายน
2550

ผลการศึกษา พบว่า รูปแบบการท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นแบบเช้าไป-เย็นกลับ คิดเป็นร้อยละ 98.5
นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่คาดหวังประกอบกิจกรรมเล่นน้ำตก ชมวิวทิวทัศน์ พักผ่อนในบรรยากาศที่เงียบสงบและ
ถ่ายภาพ คิดเป็นร้อยละ 73.3, 73.7, 67.3 และ 53.3 กิจกรรมดังกล่าวทำจริง คิดเป็นร้อยละ 82.5, 75.8, 64.8 และ
49.8 ตามลำดับ นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ทางนันทนาการในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.41) การประเมินขีด
ความสามารถในการจัดการพื้นที่ พบว่า อุทยานแห่งชาติมีขีดความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง

ขีดความสามารถในการรองรับด้านกายภาพ พบว่า พื้นที่เล่นน้ำตก ห้องอาบน้ำ และศูนย์บริการ
นักท่องเที่ยว มีระดับการใช้ประโยชน์ปัจจุบันอยู่ในระดับที่เกินขีดความสามารถในการรองรับ (over cc)
ร้านอาหารมีการใช้ประโยชน์ปัจจุบันอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ (exceeding
cc) ห้องสุขามีระดับการใช้ประโยชน์ปัจจุบันอยู่ในระดับปานกลาง ขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ปาน
กลาง (at&approaching cc) ปัจจัยชี้วัดอื่นมีระดับการใช้ประโยชน์ปัจจุบันอยู่ในระดับต่ำกว่าขีดความสามารถใน
การรองรับของพื้นที่ (below cc) ส่วนขีดความสามารถในการรองรับได้ด้านจิตวิทยา พบว่า ยังอยู่ในระดับที่ต่ำ
กว่าขีดความสามารถในการรองรับ (below cc) ของนักท่องเที่ยวที่เข้าไปประกอบกิจกรรม โดยมีความต้องการให้
มีนักท่องเที่ยวในบริเวณที่ประกอบกิจกรรมไม่เกิน 100 คน

ผลจากการศึกษาสามารถนำมาใช้ในการจัดการอุทยานแห่งชาติเขาชะเมา-เขาวงและสามารถนำไป
ประยุกต์ใช้ในการศึกษาขีดความสามารถในการรองรับการใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการสำหรับแหล่งท่องเที่ยว
ทางธรรมชาติแหล่งอื่นได้

Bunluesak Wongphakdee 2009: Recreational Carrying Capacity of Khao Chamao – Khao Wong National Park. Master of Science (Environmental Science), Major Field: Environmental Science, College of Environment. Thesis Advisor: Assistant Professor Somnimit Pukngam, Ph.D.
133 pages.

This research is study on recreation pattern of tourist and to assess physical and psychological carrying capacities of Khao Cha Mao-Khao Wong National Park, Rayong and Chantaburi Province. These sample population are visitors in National Park consisted of 400 visitors. Data collection was questionnaires for visitors. Number of visitors at the site was also counted on officialday weekday and weekend. The research was carried out in April and June of 2007.

The result found that almost of visitors or 98.5 percent was day-trippers and expect to swimming, sightseeing, relax in silent place, and take a photo that were 73.3, 73.3, 67.3 and 53.3 percent respectively. While their real activities were swimming, sightseeing, relax in silent place and take a photo were 82.5, 75.8, 64.8 and 49.8 percent respectively. Most of visitors had experience in recreation in high level (mean = 3.41). Evaluation on carrying capacity in area management found in moderate level.

The results showed that the physical carrying capacity such as waterfall, restroom and visitors service center were in over carrying capacity or over cc. The restaurant was in exceeding cc. The toilet was in at&approaching cc. The remained were in below cc. For psychological carrying capacities found that it was in below cc and acceptable number of visitors for recreation use area around 100 visitors.

The study results can be utilized for administration and management of Khao Chamao-Khao Wong national park. It can also be applied to study carrying capacity in other protected areas.